

ДА будем искрен, није важно да ли је Александра Вучића у Поточарима напала група терориста или навијачи, љути грађани или ојађене породице. Није најбитније ни да ли су хтели да изврше атентат, линчују га или да му само нешто поруче. Као централну поруку свега што се догодило видим суштински неуспех наводног двадесет година дугог настојања да се Срби, Бошњаци и Хрвати помире. До неуспеха није дошло, мишљења сам, зато што неко у Србији, Српској, ФБиХ или Хрватској не поштује жртве и не прихвата злочине.

Мада је чињеница да око тога не постоји потребни консензус, у мањој или већој мери код било којег од три народа. Неуспех је утемељен на односу према рату. Има Срба за које рат није завршен. Али рат није завршен ни за званичну Републику Хрватску и за демократски изабрано бошњачко државство Босне и Херцеговине. Поруке које су упутили члан Председништва БиХ Бакир Изетбеговић, бошњачки политички функционери, па чак и представници улеме, јасно показује да од помирења нема ништа.

Док је рат за једне завршен, он је под притиском САД и ЕУ испоручили све оптужене Хашком трибуналу, прихватили последице рата, помирили се са свим међународним споразумима, за бошњачку и хрватску политичку елиту стање рата је највиши домет њихових националних стремљења. Поред тога што су према њиховом виђењу њихови сународници (ретко су жртве били синови и кћери елите) били највеће и управо једине заиста политички значајне жртве рата, они, парадоксално, верују да су у том рату и победили вишеструко бројнију, боље организовану и опремљену српску војску.

Само нису успели баш све да извојују на бојном пољу, на ком су војно победили, а, што би рекао Добрица Ћосић, у миру изгубили. Јер, упркос свим победама, Република Српска још постоји. Поред жеље да Србе и Хрвате претворе у националне мањине, са

отприлике истим правима која имају Срби у Албанији или Црној Гори, у Сарајеву од Србије очекују да прихвати њихов национални мит.

У Хрватској, после свега, после некажњеног успеха у протеривању народа Српске Крајине, оспоравању уставних права Срба и међународних споразума, ми треба да се радујемо што тамо сви од Уставног суда до последњег локалног силеције прогоне ћирилицу и још да учествујемо у митологији рата, где је питање несталих, међу којима су Срби далеко натпропорционално присутни, некакав хрватски захтев према Србији.

Докле ћемо да трпимо увреде? Зар после насиља у Поточарима, повреде и понижења председника српске владе треба да слушамо о непоштовању које су му исказали политички представници Бошњака, Турака, Американаца и о непристојној Клинтонској опасци да би све било избегнуто да је Вучић стигао касније или отишао раније.

Као и да је сада ред на Николића да дође у Сребреницу. Треба ли и даље да слушамо безобразна тумачења западних новинара-војника, који за свако насиље и неправду над Србима имају историјско оправдање. Када је седам одсто косовоскометохијских Албанаца јурило српске старице и децу по енклавама, палило цркве и рушило куће, то је била порука да је време за "одређивање статуса" Косова, јер народ који Кушнер воли више него све друге је "незадовољан".

Сада на информативним мрежама на енглеском чујемо како је реч о "оправданом гневу" зато што је Србија молила Руску Федерацију да гласа против резолуције, која је српски народ и РС требало да трајно морално дисквалификује.

У праву су они који кажу да је за злочине на простору бивше Југославије делом било одговорно, поред осталог, и систематско представљање српског народа као жртве. Да, пошто су Срби били проглашени "остатком незакланог народа", "небеским народом", а њихове границе препознате у светињама и гробницама, постало је могуће оправдати сваки злочин у име тог народа.

Ако је нешто могуће рећи у прилог српског народа, јесте да су злочини над њим почињени у време НДХ прикривани и релативизовани током више од четири деценије, да злочинци нису прогоњени и да су српска права у Хрватској и БиХ била уочи рата

погажена.

Имали смо неколико година, у случају јавности десет, а у случају државе пет или шест, представљања Срба као искључивих жртава и Хрвата и Муслимана/Бошњака као злочинаца. Сада имамо двадесет година такве политике Бошњака, Хрвата, Немачке, Британије, САД. Ту кампању мржње подржава и неколико стотина аутошовиниста, агената, најамника, добронамерних људи и корисних идиота у Србији.

Њихове невладине организације су прошле године примиле од српске и страних влада више новца него целокупна наша наука. Ако за годину или деценију РС буде прегажена у некој новој злочиначкој "Олуји", ако десет или стотину хиљада Срба, будући да немају заштиту какву је имао Вучић, прођу као бошњачке жртве из Сребренице или српске из Братунца, сигуран сам да ће нас саветовати и притискати да ћутимо и радујемо се чистој "европској будућности" пред нама.

Да ли заиста мисле да ћемо ми тако нешто дозволити? Да су нас уплашили Хашким трибуналом? Да нико неће препливати Дрину да брани наш народ и државу? Да ће се ратни хушкачи и саучесници злочина из Београда извући и да неће одговарати?

Не треба да буду у то баш потпуно уверени.

(Вечерње новости)